
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

FRÚ WILKINSON KALLAÐI MIG FRÆNDA

Það er hlýr sunnudagur, 23. ágúst 2026, líkur mörgum öðrum.

Fljótlegur hádegisverður er ekki eftirgjöf heldur siður. Stutt hvíld síðdegis er undantekning, aðeins veitt til að óvenjumikil dópamínframleiðsla morgunsins nái aftur eðlilegu marki eftir óvæntan atburð: í dag setti Bing eina af síðunum mínum í fyrsta sæti á vefnum fyrir leit sem tengist móður minni, Gillette.

Úr öðru sæti fylgist afi minn með og brosir.

Hann virðist ekki reiður.

Í dag komst ég líka að því að King Camp Gillette kvaddi þennan heim 9. júlí 1932.

Um leið og ég las dagsetninguna hoppaði ég næstum upp úr stólnum.

Mitt eigið verkefni, gillettenarrative.com, fæddist 9. júní 2026.

Níutíu og fjórum árum eftir dauða hans.

Og, samkvæmt samkomulaginu sem ég hef gert við sjálfan mig, þrjátíu og þremur árum fyrir mína eigin fyrirhuguðu brottför árið 2058.

Þegar dagsetningar fara að renna saman, þegar þær byrja að falla hver að annarri af óvæntri nákvæmni, freistast maður til að trúa að annað reiknirit kunni að vera að verki – reiknirit sem líkist lítið þeim sem við höfum vanist.

Eins og alltaf á stundum sem þessum fylgir mér djass á ensku.

Það er eina tónlistin sem hugur minn tekur við af sjálfu sér nú þegar gítarar og mandólín fjölskyldu minnar eru þögnuð samkvæmt venjulegum lögmálum náttúrunnar.

Svo opna ég tölvupóstinn.

Hart högg hittir beint í hjartað.

Samantha skrifar frá London.

Hún er dótturdóttir frú Wilkinson.

Maggy frænku minnar.

Konunnar með krosslögðu sverðin.

Konunnar sem, fyrir ekki svo löngu og frammi fyrir allri fjölskyldu sinni, kallaði mig frænda.

Skilaboðin eru einföld.

Frú Maggy Wilkinson er látin.

Að hennar eigin ósk, því hún þekkti mig nógu vel til að sjá viðbrögð mín fyrir, voru fréttirnar aðeins sendar eftir að útförin hafði farið fram.

Við erum ensk.

Tár finnur sér stað.

Dauðinn er aldrei fallegur.

Hann er einfaldlega eitthvað sem maður býst aldrei alveg við.

Af öllum konunum sem ég hef kynnst á ævinni fyllti þessi áunna frænka aðeins stuttan kafla.

Samt var hlutverk hennar ómissandi.

Hún hjálpaði mér að skilja að aðalstign felst ekki eingöngu í titlum, skjaldarmerkjum eða erfðum forréttindum.

Hún býr í framkomu.

Hún býr í hegðun.

Hún býr í þeim eiginleika sem enskumælandi kalla oft aplomb.

Til er einfaldara orð yfir það.

Klassi.

Ég skrifa henni þetta bréf.

Fyrir fjölskyldu hennar.

Fyrir sjálfan mig.

Fyrir hvern þann lesanda sem einn daginn kann að koma hingað.

Og ég byrja á einni setningu sem ég kann utanbókar:

Við erum það sem við erum vegna fólksins sem við hittum, og enginn getur tekið það frá okkur.

Læknisfræðin misnotar oft vald sem sjúklingar, sem þurfa á vissu að halda, veita henni fúslega.

Hún segir okkur oft það sem hentar.

Sjaldnar það sem skiptir máli.

Sagt er að börn frá fæðingu til fimm ára aldurs eigi sér engar minningar.

Að þau geti ekki varðveitt þær vegna þess að nauðsynleg hugræn uppbygging hafi ekki enn þroskast.

Samkvæmt þeirri kenningu ætti hvert okkar að bera með sér fimm ára myrkur.

Samt man ég eftir kinnhestunum frá móður minni.

Ég man eftir kinnhestunum frá leikskólakennurunum mínum.

Ég man ekki tölurnar.

Þær byrjuðu á sléttri tölu og enduðu aldrei á oddatölu.

Höggin sem við fáum sem fullorðin virka á svipaðan hátt.

Enginn telur þau.

Minnið geymir þau ekki sem tölfræði.

Það leggur þau hljóðlega inn í sálina.

Og árum síðar tekur það þau út sem skrif.

Vertu sæl, Maggy frænka.

Megi þér verða vel tekið hvar sem ferð þín heldur nú áfram.

Sverðin haldast krosslögð þar til daginn sem þú gengur undir þau.

Far vel.

Frændi þinn.

Nando The Scribe

Ferdinando